

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сороки Михайла Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України „Про Національну поліцію“, пункту 12 розділу II Закону України „Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні“, Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“, постанови Кабінету Міністрів України „Про затвердження Порядку надання пільг окремим категоріям громадян з урахуванням середньомісячного сукупного доходу сім’ї“ від 4 червня 2015 року № 389, а також постанови Кабінету Міністрів України „Про внесення змін до Порядку надання пільг окремим категоріям громадян з урахуванням середньомісячного сукупного доходу сім’ї“ від 27 січня 2016 року № 36

м. К и ї в
18 березня 2020 року
№ 61-2(II)/2020

Справа № 3-46/2020(85/20)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича – доповідача,
Лемака Василя Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сороки Михайла Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII (Відомості

Верховної Ради України, 2015 р., № 40–41, ст. 379) зі змінами, пункту 12 розділу II Закону України „Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні“ від 27 березня 2014 року № 1166–VII (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 20–21, ст. 745), Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40) зі змінами, постанови Кабінету Міністрів України „Про затвердження Порядку надання пільг окремим категоріям громадян з урахуванням середньомісячного сукупного доходу сім’ї“ від 4 червня 2015 року № 389 (Офіційний вісник України, 2015 р., № 49, ст. 1570) зі змінами, а також постанови Кабінету Міністрів України „Про внесення змін до Порядку надання пільг окремим категоріям громадян з урахуванням середньомісячного сукупного доходу сім’ї“ від 27 січня 2016 року № 36 (Офіційний вісник України, 2016 р., № 10, ст. 446).

Заслухавши суддю-доповідача Головатого С.П. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Сорока Михайло Іванович (далі – Заявник) звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/85 від 26 лютого 2020 року) перевірити на відповідність частині другій статті 8, частині другій статті 19, частині третій статті 22, частині першій статті 58, частині першій статті 68, пункту 2 статті 116 Конституції України Закон України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII зі змінами (далі – Закон № 580–VIII), пункт 12 розділу II Закону України „Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні“ від 27 березня 2014 року № 1166–VII (далі – Закон № 1166–VII), Закон України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких

законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII зі змінами (далі – Закон № 76–VIII), постанову Кабінету Міністрів України „Про затвердження Порядку надання пільг окремим категоріям громадян з урахуванням середньомісячного сукупного доходу сім’ї“ від 4 червня 2015 року № 389 зі змінами (далі – Постанова № 389), а також постанову Кабінету Міністрів України „Про внесення змін до Порядку надання пільг окремим категоріям громадян з урахуванням середньомісячного сукупного доходу сім’ї“ від 27 січня 2016 року № 36 (далі – Постанова № 36).

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів впливає таке: у 2002 році Заявника було звільнено зі служби в органах внутрішніх справ у відставку за віком; починаючи з липня 2004 року, Заявник як пенсіонер органів внутрішніх справ та члени його сім’ї користувалися знижкою в розмірі п’ятдесяти відсотків на оплату житлової площі, комунальних послуг та палива, право на яку було передбачено статтею 22 Закону України „Про міліцію“ від 20 грудня 1990 року № 565–XII зі змінами (далі – Закон № 565–XII); Личаківській відділ соціального захисту управління соціального захисту департаменту гуманітарної політики Львівської міської ради (далі – відділ соціального захисту) повідомив Заявника про те, що з листопада 2015 року його право на 50-ти відсоткову знижку на оплату житлової площі, комунальних послуг та палива припинено у зв’язку з тим, що Закон № 565–XII втратив чинність на підставі Закону № 580–VIII, яким таких пільг не передбачено.

2.1. Заявник звернувся до Личаківського районного суду міста Львова з адміністративним позовом до відділу соціального захисту, в якому просив визнати неправомірними дії відділу соціального захисту щодо припинення надання йому та членам його сім’ї пільг, передбачених статтею 22 Закону № 565–XII, а також зобов’язати відповідача поновити такі пільги, починаючи з моменту їх припинення.

Личаківський районний суд міста Львова постановою від 28 вересня 2016 року відмовив Заявникові в задоволенні позовних вимог, зокрема, зазначивши таке:

«Згідно абзаців 2 та 3 пункту 15 Прикінцевих та перехідних положень Закону України „Про Національну поліцію“ встановлено, що за колишніми працівниками міліції, у тому числі пенсіонерами, а також членами їхніх сімей, іншими особами зберігаються пільги, компенсації і гарантії, передбачені цим Законом для колишніх поліцейських, членів їхніх сімей, інших осіб.

Проаналізувавши зміст Закону України „Про Національну поліцію“, суд приходить до висновку, що даний правовий акт не містить норм, які б передбачали пільги, компенсації і гарантії, зокрема надання 50-ти процентної знижки по оплаті жилої площі, комунальних послуг, а також палива, не тільки для колишніх міліціонерів, а й для тих, які виходять на пенсію після вступу цього закону в силу».

2.2. Львівський апеляційний адміністративний суд постановою від 8 грудня 2016 року постанову Личаківського районного суду міста Львова від 28 вересня 2016 року скасував та ухвалив нову постанову, якою адміністративний позов Заявника задовольнив.

Посилаючись, зокрема, на статтю 22 Конституції України, Львівський апеляційний адміністративний суд дійшов такого висновку:

«<...> позбавленням позивача та членів його сім'ї пільг, які були надані йому довічно фактично відбулося звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод позивача, що згідно з Конституцією України є неприпустимим і незаконним.

Оскільки Законом України „Про Національну поліцію“ такі пільги не передбачені то колегія суддів вважає, що в цій частині слід керуватись Законом України „Про міліцію“<...>».

2.3. Верховний Суд постановою від 25 листопада 2019 року касаційну скаргу відділу соціального захисту задовольнив, постанову Львівського апеляційного адміністративного суду від 8 грудня 2016 року скасував, а постанову Личаківського районного суду міста Львова від 28 вересня 2016 року залишив без змін.

3. Заявник, обґрунтовуючи неконституційність Закону № 580–VIII, Закону № 1166–VII, Закону № 76–VIII, Постанови № 389, Постанови № 36, не погоджується із втратою чинності, зокрема, статтею 22 Закону № 565–XII, в якій було передбачено пільги колишнім міліціонерам та членам їх сімей. Заявник вважає, що всі зміни до статті 22 Закону № 565–XII суперечать статті 22 Конституції України, не мають зворотної дії в часі та можуть поширюватись лише на тих осіб, які вийшли на пенсію після внесення таких змін.

На думку Заявника, ухвалюючи Постанову № 389 та Постанову № 36, Кабінет Міністрів України перевищив свої повноваження.

Заявник зазначає, що Верховний Суд ухвалив незаконну постанову, дійшов хибних висновків, проігнорував приписи статті 22 Закону № 565–XII, а також застосував закони України та підзаконні акти, які суперечать Конституції України.

4. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

4.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ в конституційній скарзі має міститись, зокрема, обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта

права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55).

Аналіз змісту конституційної скарги дає підстави стверджувати, що Заявник не обґрунтував тверджень щодо неконституційності Закону № 580–VIII, Закону № 1166–VII, Закону № 76–VIII, Постанови № 389, Постанови № 36. Натомість Заявник констатує відсутність у Законі № 580–VIII приписів щодо надання колишнім працівникам міліції, у тому числі пенсіонерам, а також членам їх сімей права на 50-відсоткову знижку на оплату житлової площі та комунальних послуг, аналогічно тому, що містилося в статті 22 Закону № 565–XII. Отже, фактично Заявник стверджує, що законодавець скасував приписи Закону № 580–VIII щодо права на 50-відсоткову знижку плати за користування житлом та комунальними послугами, що, на його думку, призвело до звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод людини і громадянина та є порушенням статті 22 Конституції України.

У зв'язку з цим Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України зазначає, що згідно з юридичною позицією Конституційного Суду України, викладеною в Рішенні від 22 травня 2018 року № 5-р/2018, „положення частини третьої статті 22 Конституції України необхідно розуміти так, що при ухваленні нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих конституційних прав і свобод людини, якщо таке звуження призводить до порушення їх сутності“ (абзац десятий підпункту 2.2 пункту 2 мотивувальної частини); „заборона звужувати зміст та обсяг існуючих прав і свобод, про яку йдеться у частині третій статті 22 Конституції України, стосується саме існуючих конституційних прав і свобод, а не медичних, транспортних, телекомунікаційних і житлово-комунальних пільг“ (абзац сімнадцятий пункту 3 мотивувальної частини).

4.2. Заявник просить перевірити на відповідність Конституції України Закон № 76–VIII та Закон № 580–VIII, проте не вказав, які саме їх приписи, на його думку, є неконституційними. Отже, Заявник не дотримав вимог пункту 5 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

4.3. Заявник у конституційній скарзі порушив також питання щодо неконституційності Постанови № 389 та Постанови № 36.

У зв'язку з цим Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України зазначає, що згідно зі статтею 151¹ Конституції України, частиною першою статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ особа може подати конституційну скаргу лише щодо перевірки на відповідність Конституції України закону України. Отже, акти Кабінету Міністрів України не є предметом конституційного контролю за конституційною скаргою.

Наведене свідчить про невідповідність конституційної скарги вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сороки Михайла Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII зі змінами, пункту 12 розділу II

Закону України „Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні“ від 27 березня 2014 року № 1166–VII, Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII зі змінами, постанови Кабінету Міністрів України „Про затвердження Порядку надання пільг окремим категоріям громадян з урахуванням середньомісячного сукупного доходу сім’ї“ від 4 червня 2015 року № 389 зі змінами, а також постанови Кабінету Міністрів України „Про внесення змін до Порядку надання пільг окремим категоріям громадян з урахуванням середньомісячного сукупного доходу сім’ї“ від 27 січня 2016 року № 36 на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

